

RICARD DURAN PINEDA | Codirector exposició 'Darder&Duran' a l'IEI

“Les fotos complementen l'època que reflecteixen”

Ricard Duran i Isabel Darder són els responsables que durant aquest estiu puguem gaudir d'una exposició fotogràfica a la sala Montsuar de l'IEI. Un total de 71 fotografies i dues vitrines d'objectes personals propietat dels seus respectius pares (Ricard Duran i Narcís Darder) il·lustren la Barcelona dels anys seixanta, en ple desenvolupament franquista, on la bellesa visual i la simbologia de tota una època fa que el visitant viatgi cap al passat recent de la nostra història. Fins el 13 de setembre.

Duran i Darder no eren fotògrafs professionals.

No. Tots dos eren amateurs, i la fotografia la vivien com una afició. En el cas del meu pare, crec que tot el seu impuls creatiu el va vehicular a través de la pintura i alguna cosa de cinema i, sobretot, una quantitat ingent de fotografies, que formen part del llegat familiar.

Es coneixien els dos fotògrafs?

No, tampoc... són casualitats de la vida. Jo sóc molt bon amic del marit de la Isabel i sabíem de les respectives creacions. Però sembla impossible que no treballassin junts quan es comparen les fotografies que tots dos feien.

Com va nèixer la idea de l'exposició conjunta?

Vaig escriure a la Sorbona de París, fent una ressenya d'ambdós autors i proposant una exposició conjunta. Van revisar el material i van accedir de seguida. I a Lleida va ser el mateix cas.

Tots dos autors revisen una època molt determinada de la història de Catalunya.

És un retrat social de com era Barcelona quan van començar els plans d'obertura econòmica. Allí es reflecteixen les icones de l'època, des del Seat 600 fins els pantalons de pota d'elefant o els primers biquinis de les turistes.

El seu pare fotografiava amb un ànim socialment reivindicatiu?

No. Fotografiava la bellesa, treia la seva creativitat... a les fotos sovint surt la família o els

amics. I jo de petit!

Els dos fotògrafs tenen un segell diferent.

És evident. Però són dues mirades a la Barcelona de l'època molt complementàries, diria jo, perquè reflecteixen una escala diferent, però el mateix concepte. Us convido a visitar-la. Pels qui heu viscut l'època i per la gent més jove. Afortunadament, son moments ja superats, però és important conservar la memòria històrica.

Mon pare no tenia un ànim social reivindicatiu. Fotografiava la bellesa